

съжелявамъ, че не могъ да дойдъ съ тебе, защото си имамъ много работа и защото си нѣмамъ човѣшка прѣмѣна.

— А да ли нѣма да ме познажтъ, кумичке, че съмъ вълкъ?

— Не, съвсѣмъ никакъ. Ти Кумче, приличашъ на единъ селски чорбаджия, който се вика Вълко. Щомъ те виджтъ селенитѣ ще завикатъ Вълко, Вълко! и ще наскочатъ да те посрѣщнатъ. Ти да се не уплашишъ, а да имъ се поклонишъ, като чорбаджия. Тѣ ще те заобиколятъ и ще те поканижтъ на трапезата. Сбогомъ върви на добъръ часъ!

Вълка пакъ трѣгналъ.

Въ селото свещенника опѣлъ агнетата и хората нареждали трапезитѣ, когато се задалъ и кумъ Вълчо.

Щомъ го съгледали, тѣ завикали: вълкъ, вълкъ, вълкъ! и завчасъ го заобиколили съ колове и тояги. Кѫга захванжли да го налагатъ, чакъ тогава разбралъ той кѣдѣ отива работата... Едвамъ можалъ горкия да се отърве и да избѣга въ гората, като не видѣлъ даже кѣдѣ нехвъркали шапката, чаджра и кундуритѣ му, а дрѣхитѣ му съвсѣмъ се искжсали.

Отчаеното зайче.

Боже, азъ съмъ най-злочесто! —

Зайчето рекло отъ страхъ. —

Гонжтъ ме на всѣко мѣсто

Дѣ да идъ, сиромакъ?!